

TREDJE BEDRIFT:

... at leve

Efter denne »lang-fredag« tog Jesus' venner hans stinkende, mishandlede lig ned af korset. Det blev salvet, svøbt i ligklæder og lagt ind i en klippehule i nærheden. Stift og koldt. Hjertet var standset, hjernen var slukket. Kroppens celler var begyndt at brydes ned.

Alt, hvad Jesus' venner havde sat set på og investeret deres liv i, var udåndet med ham. Dér lå liget som et dødt minde om deres stive og kolde håb.

Indtil tidligt søndag morgen.

Det sker meget sjældent, at døde mennesker bliver levende igen. Jesus havde selv i enkelte tilfælde opvakt døde mennesker: en enkes eneste søn, en lille pige, hans egen gode ven Lazarus.

Men det var noget midlertidigt. De skulle alle sammen dø igen en dag. Det, der sker nu, er aldrig sket hverken før eller siden: Jesus' hjerte begynder at slå. Hjernen begynder at leve. Kroppen bliver varm. Han slår øjnene op. Han rejser sig op og går ud af graven. Stærk og rask. Så levende, at han aldrig mere kan dø.

Det er dét, der menes med: Han lever!

Han begynder at mødes med dem, der havde set ham dø. Først møder han Maria Magdalene ude ved graven. Hun tror, at han er havemanden og siger, at hun ikke kan finde Jesus' lig. Da han så siger det ene ord »Maria«, genkender hun ham. Hun løber tilbage til disciplene og fortæller dem, at Jesus lever!

De tror ikke på hende. Men så møder han dem de næste 40 dage. Nogle gange i grupper, i et enkelt tilfælde 500 på én gang. Han møder specifikt Peter, som havde fornægtet ham. Og han tilgiver ham fuldstændigt.

Fordi han under Guds dom var blevet »gjort til« alt vores forkerte, kunne døden tage ham. Men fordi han aldrig selv havde gjort noget forkert, kunne døden ikke holde ham. Nu var alt det usynlige og alt det grusomme og alt det svage lagt bag ham. Sejren fik det sidste ord.

Han havde ikke bare besejret sin egen død. Han havde også besejret vores død. For alle de, der vil, skal leve evigt som han. Sammen med ham. Også selv om vi på vejen dertil selv kommer til at dø.

HAN LEVER

... er der stadig nogen
der tror på
at Jesus lever idag?

Læs mere på www.hanlever.dk

IM / LM / ELN / DBI / KFS / IMU / LMU
folkekirker / frimenigheder / missionshuse

www.hanlever.dk

FØRSTE BEDRIFT:

... at fødes

Okay, det er ikke normalt ligefrem at kalde det en bedrift – at man bliver født. At blive født er normalt noget, der bare bliver gjort ved os. Vi bliver ikke spurgt.

Men da Jesus af Nazaret blev født for godt 2000 år siden, var det heller ikke en helt normal fødsel.

Jo, alt det, man kunne se og høre og mærke og lugte, dét var helt almindeligt. Der var ikke noget sært ved selve fødslen. Der var veer og blod og ængstelse og navlestreng og barnevrael, en udmattet mor og en befippet far, som ikke havde oplevet noget lignende. At det foregik i en stald mellem dyrelugte og dyrelyde, var måske nok ualmindeligt, men næppe uhørt.

Det, der var unormalt og uhørt, det var der ingen, der kunne se. At det var Guds Søn selv, der havde valgt at blive født som et menneske.

Vi andre har ikke eksisteret før vores undfangelse. Men Guds Søn har eksisteret fra evighed af. Og det var ham og hans Far, der fra evighed havde bestemt, at han en dag skulle komme til menneskenes verden – ikke som den Almægtige Gud i lys og herlighed og trompetklang, men som sin diametrale modsætning: det svageste af alt menneskeligt. En baby, der ikke ville kunne overleve at blive ladt i stikken.

I de gamle mytologier kunne det ske, at guderne besøgte menneskene for at more sig lidt. Men det var blot for et lille visit. Og de var kun forklædt som mennesker.

Guds Søn blev menneske på samme måde, som vi er mennesker. Han voksede op, skulle lære at sige Mor og lære at gå omkring. Han skulle lære at stave og skrive og være lydige. Han skulle spise og sove og være træt og være bange. Og elske. Og sørge. Blive grebet af medynk med lidende mennesker. Græde ved en vens grav. Miste sin far Josef. Blive misforstået af sin egen familie. Blive forhadet af mange af dem, han kom for at hjælpe. Blive forrådt af en af sine disciple og fornægtet af sin ven.

Alt det gik han ind på, da han valgte at blive menneske på samme måde, som vi er mennesker.

Og en dag skulle han dø, ligesom vi andre skal dø.

ANDEN BEDRIFT:

... at dø

Det lå ikke lige på tungen at kalde Jesus' fødsel for en bedrift. Det er måske lidt nemmere at kalde hans død for en bedrift. For vi kender mange andre eksempler på heltedød i verden. Mennesker, der uselvsk sætter livet til for sin familie. Eller for sine venner. Eller somme-tider endda for mennesker, de lige har mødt.

Men det samme gælder her som ved hans fødsel: Det vigtigste var der ingen, der kunne se. Det var usynligt. Det, man kunne se og høre og mærke og lugte, det var en latterliggjort, dødsdømt og forpint blasfemiker.

Korsfæstelse var en henrettelsesform, romerne havde arvet fra grækerne. Og de havde forfinet den til perfektion. Den blev aldrig anvendt til at henrette romerske borgere, for den var for modbydelig og for ydmygende. Det var mest slaver og samfundets bundskrab, der blev korsfæstet.

Så mønsteret fra hans fødsel gentager sig: Her blev han igen gjort til det diametralt modsatte af sin oprindelige almagt og guddommelighed. Her blev han igen gjort hjælpeløs og svag. Frivilligt.

Men selv om det var grufuldt, hvad man kunne se og mærke og høre og lugte, så var det værste netop usynligt: Han led og døde ikke bare under menneskers dom og vrede, men under sin egen himmelske Fars dom og vrede. Det var derfor, han var kommet. Det var derfor, han skulle dø.

Mens han er ved at dø, hvisker han: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« Ikke fordi han ikke lige kan huske hvorfor, men fordi han ikke kan holde ud at være forladt af Gud. Ligesom vi ikke ville kunne

det. Aftenen forinden var han grebet af en dødsangst så grim, at hans sved blev som blod, der drypper på jorden. Lige så angst som vi ville være det.

Men Faderen og Sønnen vidste hele vejen, at det var nødvendigt. For han skulle bytte plads med alle os andre. Under Guds dom. Det var dét, de sammen havde bestemt. For så højt elsker de verden. Elsker os.

Egentlig skulle han slet ikke kunne dø. For »syndens løn er døden«; og han havde aldrig selv gjort noget forkert. Men på korset bliver han »gjort til synd«, altså gjort til alt det forkerte, vi har gjort. Som en stedfortræder.

Så den usandsynlige og usynlige virkelighed var, at han ikke bare døde som os. Dybest nede døde han i stedet for os.